Alexandru Ioan Despina
Evoluție

Abătut, am ieşit din câmp şi am străbătut oraşul bombardat, uitându-mă scârbit la fațadele care încă mai stăteau în picioare, sfidând parcă, dintr-o încăpățânare de neînțeles, apocalipsul. Peste tot erau numai băltoace murdare şi clădiri devastate, canale adânci din care răzbeau sunete abisale şi ființe în stare, din spaimă sau din prostie, să te doboare. Din punctul de vedere al unui spectator distant, acesta semănă, fără îndoială, cu apogeul civilizației noastre.

Străzile arătau ca nişte brațe rupte şi purulente, blocurile ca nişte trupuri frânte, oraşele cangrenate păreau cu toate reprezentantele unei specii bolnave; a celei umane, iar bisericile năruite mă priveau revoltate. Zeul acela barbar, al celor care le-au clădit, se retrăsese înspăimântat înăuntru catedralelor, îşi plecase jenat capul sub coastele ogivelor fracturate, se gheboşase în pronaos şi plângea speriat, privind, prin ochii vitraliilor sfărâmate, lucrurile de care eram în stare. Aşa-ți trebuie, am urlat, pentru că ai îndrăznit să ne vorbeşti de bine, eternitate şi eden, în timp ce ne arătai flăcările iadului cu mâna! De acum poți să te scalzi în ele, în pierzanie, teroare şi durere (*chiar şi astăzi, la atâția ani de atunci şi atâtea miliarde de kilometri depărtare, îl mai aud noaptea, când tăcerea e deplină, cum urlă şi suspină, implorând lumină*).

Într-un bloc afundat pe jumătate în pământul surpat, câțiva oameni petreceau fără nicio grijă, ştiind prea bine că nu mai aveau nicio scăpare. Erau nişte mutanți nenorociți, nişte ființe demonice, abisale, persoane care supraviețuiseră radiațiilor primelor bombe nucleare şi care se îmbătau zi de zi şi se băteau noapte de noapte, străduindu-se în tot acest timp să uite ce li se întâmplase şi nădăjduind în sinea lor că or să fie în stare să găsească un lucru care să le facă, iarăşi, umane, fără să ştie că acel lucru era reprezentat de chiar perpetua lor căutare. O căutare pe cât de febrilă şi disperată, pe atât de zadarnică.

Văzându-mă, s-au retras înfricoşați, confruntându-mă, probabil, cu unul dintre soldații înrolați cu milioanele în forțele armate terrane. Însă toți aceşti soldați au fost trimişi în ultimele săptămâni pe Lună, pentru a se antrena şi a porni de acolo mai departe, spre Marte. Şi asta pentru că, în loc să începem reconstrucția oraşelor devastate, vom porni un război împotriva cyborgilor ăia nenorociți, pedepsindu-i astfel pentru faptul că nu ne-au ajutat în confruntarea cu androizii. Dacă ar fi intervenit, situația ar fi fost

alta şi, fără îndoială, nu am mai fi suferit pierderi atât de însemnate. Însă cyborgii aceia blestemați au uitat că au fost, cândva, oameni şi se mândresc de acum cu echidistanța lor şi gândul că vor trăi mii, poate chiar milioane de ani, în corpurile acelea neperisabile. Gravitația şi spațiile închise au făcut din ei nişte grăsani mizantropi şi infecți, cu tot felul de implanturi mnemonice şi cognitive menite să-i facă mai deştepți, dar care, în schimb, i-au prefăcut în nişte laşi meschini şi mârşavi! De când au recepționat mesajul acela afurisit, venit de naiba ştie unde, au început să se creadă superiori şi să ne țină tot felul de predici. De acolo, de unde sunt, îşi permit să vorbească de puterea cuvintelor şi de neutralitate… Ipocriții!

Am traversat strada, călcând într-o scursură scabroasă, apoi m-am oprit în fața unui stâlp scund şi m-am holbat la un afiş murdărit de apa cenuşie a ploilor. L-am şters cu brațul şi am citit unde se află cel mai apropiat centru de recrutare. Acolo aveam de gând să ajung, pentru a-mi pune planul în aplicare şi a deveni nemuritor, asemeni acelor cyborgi infecți. Iar primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă înrolez în armată. Eram nespălat, duhneam de la o poştă, aveam numai carii, niciun sfanț, cu inteligența nu mă lăudam, aşa că nu vedeam de ce nu m-ar fi primit ca soldat. Aveau nevoie, în fond, de carne de tun. Iar pentru asta, trebuie să recunosc, eram numai bun. Apoi aveam să urmez câteva cursuri de pregătire pe Lună, să mă urc la bordul unei nave şi să mă avânt în luptă. După care, cu puțin noroc, aveam să mă las prins de cyborgi şi să trec de partea lor, pentru a cunoaşte eternitatea şi pentru a-i distruge din interior.

***

Faci parte din forțele armate pământene şi ai plecat de pe Terra cu trei luni în urmă. Nu este nevoie să te justifici, v-am auzit deja toate scuzele şi, crede-ne, le cunoaştem prea bine pentru că ştim exact felul în care gândiți. Până să intrăm în contact cu lorizii şi noi vedeam lucrurile într-un mod asemănător. Cine sunt lorizii? O inteligență artificială nemuritoare, o civilizație extrem de avansată şi care a fost creată de rasa ce poartă acelaşi nume, o rasă ce s-a autodistrus cu multe mii de ani în urmă. Însă este mai bine, pentru moment, să nu divagăm şi să continuăm acest interogatoriu care îți va stabili soarta. Pe Lună ai stat aproximativ zece săptămâni terestre, timp în care ai urmat un stagiu intensiv de pregătire, apoi ai fost selectat să faci parte dintr-un escadron american de elită. Faptul că ați ales să pilotați singuri flota mă determină să cred că ştiați, sau cel puțin bănuiați, că ordinatoarele de bord v-ar fi fost dezactivate înainte de-a străbate jumătate din distanța ce ne desparte. Am dreptate? Ție ți-a fost repartizată o navă cu o putere destul de mică de distrugere, iar misiunea ta era să te infiltrezi printre sistemele noastre de protecție, să anihilezi baza de pe Deimos şi să

deschizi, astfel, calea unei invazii viitoare. Confirmi cele afirmate? Atunci înseamnă că atacurile de până acum au fost doar vârful de lance şi că tot ce-i mai greu şi mai rău nu a început încă. Ai testat câmpurile electromagnetice, ai evitat o parte dintre capcane şi ai făcut o mulțime de victime. Ne urăşti din adâncul sufletului şi pentru asta nu ai nevoie de motive. Ai fost crescut aşa şi orice ți-am spune, oricât am încerca să-ți explicăm că de fapt întreg acest război civil este pur şi simplu o greşeală ce vă aparține şi că nu vă suntem duşmani şi nici nu vă vrem răul, tu ai continua să gândeşti la fel. Te-ai sinucide mai degrabă decât să ne permiți să-ți inserăm implanturi cognitive care te-ar ajuta să pricepi cât ai fost de crud, de prost şi de hain. Nu încerca să negi, ştim prea bine cum gândeşti. O dată la câteva săptămâni prindem unul ca tine şi de îndată ce-i dăm drumul, se întoarce împotriva noastră şi ne atacă. Exact ca un animal turbat care muşcă mâna ce-l hrăneşte. Pentru că asta şi eşti, un animal care se încrede în tot ce i se spune şi care ne omoară din pricina unor motive absurde şi barbare. Un nărod care nici măcar nu ştie de ce şi împotriva cui luptă. Tot războiul acesta fratricid trebuie să înceteze, înțelegi ce-ți spun? Cum? De ce nu am intervenit când v-ați luptat cu androizii? De ce am fi făcut-o? Nu voi i-ați creat pentru a vă răspunde întrebărilor care vă chinuiau de atâta amar de vreme? Vă lamentați de secole încercând să aflați dacă există în Univers ființe superioare vouă, dacă veți ajunge să atingeți vreodată stelele, precum şi altele asemenea. Iar acum, că ați aflat răspunsul, refuzați să îl acceptați şi să evoluați şi încercați să distrugeți androizii, crezând că nimicindu-i pe ei le veți nimici spusele. Că veți reuşi să vă schimbați astfel viitorul. Refuzați să înțelegeți că nu androizii sunt cei care v-au trădat, ați făcut singuri asta. Prin modul în care v-ați comportat, prin războiul pe care l-ați iscat şi pe care l-ați purtat. Dar nu aveți cum să înțelegeți, mintea voastră este prea tâmpă pentru a pricepe toate acestea. Iar implanturi nu doriți, credeți că devenind mai inteligenți, v-ați pierde din calitățile umane. Atunci una dintre aceste calități trebuie să fie, fără îndoială, prostia. Cum? Vrei să ți se introducă cipuri? Vrei să vezi? Vrei să… evoluezi? Trebuie să recunosc deschis că nu mă aşteptam la un asemenea răspuns, însă mă bucur sincer că ai ales această variantă. Procesul este unul deosebit de complex şi ar putea dura un timp până când îți vom insera toate nanoprocesoarele. Ba da, ar fi mai uşor să facem aşa cum spui tu, dar ar însemna să-ți introducem conştiința într-un sistem operațional de mare putere, să o conectăm la complexul mnemonic al lorizilor, apoi să încercăm o defazare mintală, şi nu vom putea ştii cât la sută din cel care eşti acum se va păstra. Nu, nu este vorba de nicio selectare ori cenzurare, pur şi simplu contopirea cu atât de multe gânduri îți va modifica radical concepțiile şi-ți vei schimba, fără îndoială, perspectiva.

Vei înceta să mai fii acea brută ce nu pricepea nimic, iar tainele vieții îți vor fi descifrate. Nu vei fi nici măcar un cyborg, ci un android. Da, îți vei păstra atât personalitatea, cât şi amintirile. Prea bine, atunci, pregăteşte-te. Vei cunoaşte, cât de curând, veşnicia.

***

Prin hubloul aburit pe dinăuntru, o arătare metalică şi scheletică privea cerul negru. Senzorii roşii ce lunecau pe banda care-i înconjura capul se strânseseră într-un cerc de un stacojiu intens şi prin el arătarea aceea scruta spațiul. Zărise imediat Pământul, fără niciun efort. De cum mărise imaginea, remarcase pata aceea rotundă şi albastră plutind la întâmplare pe aceea mare infinită şi întunecată. În partea opusă a cerului, o altă planetă, de astă dată de un roşu deschis, se putea vedea. Dacă ar fi mutat nava câteva grade spre dreapta sa şi ar fi înclinat-o, Pământul avea să fie în zenit, iar Marte în nadir. Dădu această comandă, iar stelele palide începură în jurul său să se rotească. Planeta ce-i fusese casă se afla acum deasupra capului său, iar cea împotriva căreia luptase zăcea undeva, sub podea, la milioane de kilometri depărtare. Iar între cele două lumi însingurate şi îndepărtate, războiul la care luase şi el, cândva, parte continua, la fel de atroce şi stupid ca şi înainte. El, însă, nu intervenea. Niciunul dintre cei aflați pe nava lorizilor nu o făcea, chiar dacă, printr-o singură manevră ar le-ar fi putut reduce ambilor combatanți flotele la simple epave plutind în derivă prin sistemul solar, iar planetele la nişte bucăți enorme de rocă gravitând în jurul unui centru imaginar şi încercând, vreme de zeci de mii de ani încercând, să se reunească. Deşi nu exista nicio constrângere exterioară care să-l împiedică să facă una ca asta, pur şi simplu nu putea da o asemenea comandă. Nu pentru că i se interzicea, ci pentru că înțelegea. Totul. Până atunci trăise aidoma unui animal, captiv într-un trup din carne, pradă simțurilor puține şi diluate şi amenințat în permanență de moartea ce-i supraveghea răbdătoare fiecare mişcare. Tot ce făcuse, tot ce gândise, fusese doar pentru a o evita, fără să realizeze că prin frivolitatea gesturilor sale o chemase şi o hrănise. Dar acum lăsase în urmă această treaptă a evoluției mânjită cu sânge, suferință şi sentimente. Se descătuşase de toate gândurile sale stupide şi acceptase, în sfârşit, neutralitatea. Pricepuse că orice gest făcut, indiferent cât de infim, stârnea o reacție contrară care, la rându-i, se reverbera în altele, o spirală ce odată începută nu avea să se mai termine, cu adevărat, niciodată. Ştia asta şi trebuia de acum să trăiască şi să suporte toate crimele de care se făcuse vinovat, toate pozițiile adoptate, orbirea şi prostia de care dăduse dovadă. Şi nu doar el, ci întreaga specie din care făcuse, cândva, parte şi care se angajase într-un război absurd şi fără niciun fel de finalitate. Omul din arătarea aceea metalică putea vedea

dincolo de viață, dincolo de toată această şaradă. Şi brusc, ideea de veşnicie încetă să-i mai surâdă şi începu să i se pară o adevărată povară. Una atât de hâdă încât, fără îndoială, că ar fi abhorat-o dacă ar mai fi fost în stare să simtă, dar pe care, în schimb, o accepta acum placid.